

**Esperanto
Societo
Frankfurto**

februaro 2014

Esperanto-Gesellschaft Frankfurt am Main e.V.
gegründet 1904 – fondita 1904

ESPERANTO INFORMILO

Esperanto-
Gesellschaft
Frankfurt am Main

www.esperanto-frankfurt.de

1. Vorsitzende:
Katarina Eckstädt
Geschwister-Scholl-
Str. 1
63486 Bruchköbel
Tel. 06181 76343,
e-mail:
ke.esperanto@t-online.de

Bankverbindung:
Esperanto-Gesell-
schaft Frankfurt /M.
IBAN: DE75 5008 0000
0771 5717 01
BIC: DRESDEFFXXX
Commerzbank
Frankfurt/Main

Beitrag:
mit DEB-Beitrag 80
€
Familienmitglied 40
€
Nur ESF: 20 €
Familienmitglied
10 €

Silento falas dise el ĉielo;
silento kuŝas are, ĉie, ĉie;
kaj la kaŝo estas la rivelo
de gloro; nun la tero senlinie
trankvilas, iĝas blanko kaj surfaco...
la iluzio de senfina spaco.

El la poemo „Vintra sceno“ de
Marjorie Boulton
el „Eroj“

einladung zum klubabend

invito al la klubvespero

Bürgertreff Bockenheim
Schwälmer Str 28
Frankfurt am Main

donnerstag, d. 6.2.2014

ĵaŭdon, la 6an de febr. 2014

Liebe Mitglieder, Freunde und Interessenten,
wir laden Sie zum nächsten Klubabend ein,
der am Donnerstag, den **6. 2. 2014** stattfinden wird.

Karaj membroj, geamikoj kaj interesiĝantoj,
ni invitas vin al la venonta klubvespero, kiu okazos ĵaŭdon, la **6an de februaro 2014.**

18.30 h

SPRACHRUNDE

LINGVA RONDO

Reduobligado

Walter Ullmann

19.30 h

nekutimaj bicikloj

Stephan Farfler (1633-1689 Altdorf ĉe Nurenbergo), horoloĝisto, konstruis por si veturilon kun mankranka moviga mekanismo.

Velomobil– moderna versio de biciklo. Pri ĝi kaj aliaj nekutimaj bicikloj rakontos al ni

Klaus Rumrich

donnerstag, den 20.2.2014

ĵaŭdon, la 20an de febr. 2014

18.30 h

babbelstunden

babilaj horoj

geburtstage im februar

naskiĝtagoj en februaro

Heinrich Rabenstein, 9. 2.
Shahnaz Vakili, 9. 2.
Margarete Ullmann, 16.02.
Frank Selten, 24.02.

ni gratulas!

jubiläen

jubileoj

Helga Perlwitz-McMahon, 30 jarojn membrino de ESF
Hildegard Stecay, 20 jarojn membrino de ESF
Franziska Reisel, 01.01.1994 /01.01.1988

Klarigo: En niaj dokumentoj mi trovis du datumojn por s-ino Reisel. Mi ne scias kiu el tiuj ĝustas. Mi petas pardonon. Ke

geschichte

historio

In der letzten Ausgabe von EI haben wir über den großen russischen Schriftsteller Lew Nikolajevitsch Tolstoj und seine Meinung über Esperanto geschrieben. Tolstoj hat bei der Zeitschrift „Posrednik“ mitgearbeitet und zwischen „Posrednik“ und „La Esperantisto“ bestanden gute Beziehungen. Zamenhof schreibt in Nr. 2/1895, dass sie bestimmte Artikel aus „Posrednik“ in „La Esperantisto“ unter dem Titel „Folieto de 'Posrednik'“ veröffentlichen werden. Unten ist eine von diesem Beiträgen. Tolstoj hat einen Text übersetzt der auch heute sehr aktuell ist. Wir geben diesen Text nur in Esperanto, weil er schon eine Übersetzung, ist.

En la lasta numero de EI ni skribis pri la granda rusa verkisto Lev Nikolajeviĉ Tolstoj kaj lia opinio pri Esperanto. Tolstoj kunlaboris ĉe la revuo „Posrednik“ kaj inter „Posrednik“ kaj „La Esperantisto“ ekzistis bonaj rilatoj. Zamenhof skribis en la n-ro 2/1895, ke „La Esperantisto“ aperigos certajn artikolojn el „Posrednik“ sub la titolo „Folieto de 'Posrednik'“. Sube estas unu el tiuj tekstoj. Tolstoj tradukis ankaŭ hodiaŭ aktualan tekston.

Ni ne tradukis la tekston en la germana, ĉar ĝi jam estas tradukita de Tolstoj.

ke

La kafejo en Surat

(Transfarite laŭ Bernardin-de-St-Pierre.)

En la hinda urbo Surat estis kafejo. Kunvenadis tie ĉi el diversaj landoj vojaĝantoj kaj alilanduloj kaj ofte interparoladis.

Venis tien unu fojon persa instruita teologo. La tutan vivon li esploradis la esencon de la Dieco, legadis kaj skribadis librojn pri tio ĉi. Longe li me-ditadis, legadis kaj skribadis pri Dio, iris tro malproksimen, ĉio en la kapo al li konfuziĝis kaj li venis al tio, ke li ĉesis kredi je Dio. Pri tio eksciis la reĝo kaj elpelis lin el la persa regno.

Tiel meditante la tutan vivon pri la unua kaŭzo de ĉio, la malfeliĉa teologo konfuziĝis, kaj, anstataŭ kompreni, ke li perdis la prudenton, li pensis, ke malaperis la plej alta prudento, kiu regas la mondon.

Tiu ĉi teologo havis sklavon afrikanon, kiu iradis kun li ĉien. Kiam la teologo eniris en la kafejon, la afrikano restis en la korto post la pordo kaj sidiĝis sur ŝtonon sub la lumo de la suno; li sidis kaj forpeladis de si muŝojn. Kaj la teologo mem kuŝiĝis sur kanapon en la kafejo kaj lasis doni al si tason da opiumo. Kiam li eltrinkis la tason kaj la opiumo komencis movi lian cerbon, li turnis sin al sia sklavo:

“Kio, malestiminda sklavo,” diris la teologo, “diru al mi, kiel vi pensas, ĉu ekzistas Dio aŭ ne ekzistas?”

“Kompreneble, ekzistas!” diris la sklavo kaj tuj eltiris el post sia zono malgrandan lignan idolon. “Jen,” diris la sklavo, “Jen estas tiu dio, kiu min gardas de tiu tempo, de kiu mi vivas en la mondo. Tiu ĉi dio estas farita el branĉo de tiu sama sankta arbo, kiun adoras ĉiuj en nia lando.”

Tiun ĉi interparolon inter la teologo kaj la sklavo ekaŭdis la estintaj en la kafejo kaj ekmiris. Mirinda ŝajnis al ili la demando de la sinjoro kaj ankoraŭ pli mirinda la respondo de la sklavo. Unu brameno, kiu aŭdis la vortojn de la sklavo, turnis sin al li kaj diris:

“Malfeliĉa sensaĝulo! Ĉu oni povas pensi, ke Dio povus sin trovi post la zono de ia homo'? Dio estas unu — Bramo. Kaj tiu ĉi Bramo estas pli granda ol la tuta mondo, car li kreis la tutan mondon. Bramo estas la sola, granda Dio, tiu Dio, al kiu estas konstruitaj sanktejoj sur la bordoj de la rivero Gangeso, tiu Dio, al kiu servas liaj solaj pastroj — la bramenoj. Nur tiuj ĉi pastroj konas la veran Dion. Pasis jam dudek mil jaroj, kaj kiom ajn renver-soj estis en la mondo, tiuj ĉi pastroj restas tiaj samaj, kiaj ili estis tiam, ĉar Bramo, la sola, vera Dio, protegas ilin.”

Tiel diris la brameno, pensante, ke li konvinkos ĉiujn; sed hebrea ŝanĝisto, kiu tie ankaŭ sin trovis, reiris al li:

“Ne”, li diris. “La sanktejo de la vera Dio estas ne en Hindujo! Kaj Dio protegas ne la kaston de la bramenoj! La vera Dio estas ne Dio de la bramenoj, sed Dio de Abrahamo, Isaako kaj Jakobo. Kaj favoras la vera Dio nur sole al sia popolo Izraela. Dio de la komenco de la mondo senĉese amis kaj amas nian solan popolon. Kaj se nun nia popolo eĉ estas disĵetita en la mondo, tio ĉi estas nur

elprovo, sed Dio, kiel li promesis, kolektos denove sian popolon en Jerusalemon, por rekonstrui la mirindaĵon de la antikveco, la Jerusaleman sanktejon, meti Izraelon kiel estron super ĉiuj popoloj.”

Tiel diris la hebreo kaj ekploris. Li volis daŭrigi la paroladon, sed italo, kiu tie sin trovis, interrompis lin:

“Malveron vi diras,” diris la italo al la hebreo. “Vi alskribas al Dio maljustaĵon. Dio ne povas ami unu popolon pli ol la aliajn. Kontraŭe, se li eĉ favoris antaŭe Izraelon, jen pasis jam 1800 jaroj de tiu tempo, kiam Dio ekkoleris kaj por signo de sia kolero ĉesigis la ekzistadon de tiu ĉi popolo kaj distris tiun ĉi popolon sur la tero, tiel ke tiu ĉi religio ne sole ne disvastiĝas, sed nur tie aŭ alie restas. Dio donas preferon al nenia popolo, sed li vokas ĉiujn tiujn, kiuj volas sin savi, en la rifuĝejon de la sola Roma katolika eklezio, ekster kiu ne ekzistas savo.”

Tiel diris la italo. Sed protestanta pastro, kiu tie staris, paliĝinte respondis al la katolika misionero:

“Kiel vi povas diri, ke savo estas ebla nur en via religio? Sciu, ke savitaj estos nur tiuj, kiuj laŭ la Evangelio servos al Dio en la spirito kaj vero laŭ la leĝo de Jezuso.”

Tiam turko, kiu servis en la Surata limdepagejo kaj tie ĉi sidis, fumante pipon, kun grava mieno turnis sin al la ambaŭ kristanoj:

“Vane vi estas tiel certigitaj je la vereco de via Roma religio”, li diris. “Via religio jam antaŭ ĉirkaŭ sescent jaroj estas anstataŭita per la vera religio de Mahometo. Kaj, kiel vi mem vidas, la vera religio de Mahometo ĉiam pli kaj pli disvastiĝas tiel en Eŭropo, kiel ankaŭ en Azio kaj eĉ en la klera Ĥinujo. Vi mem konfesas, ke la hebreoj estas forĵetitaj de Dio, kaj kiel pruvon de tio ĉi vi montras tiun fakton, ke la hebreoj estas malaltigitaj kaj ilia religio ne disvastiĝas. Konfesu do la verecon de la religio de Mahometo, ĉar ĝi estas en plena grandeco kaj ĉiam pli disvastiĝas. Savitaj estos nur tiuj, kiuj kredas je la lasta profeto de Dio, je Mahometo. Kaj eĉ el tiuj ĉi nur la partianoj de Omaro kaj ne de Ali, ĉar la partianoj de Ali estas herezuloj.”

Ĉe tiuj ĉi vortoj la persa teologo, kiu apartenis al la sekto de Ali, volis kontraŭparoli. Sed en la kafejo en tiu minuto komenciĝis granda disputado inter ĉiuj alilanduloj de diversaj religioj kaj sektoj, kiuj tie sin trovis. Tie estis abesinaj kristanoj, hindaj lamoj, izmaelidoj kaj fajradorantoj. Ĉiuj disputis pri la esenco de Dio kaj pri tio, en kia maniero oni devas adori Lin. Ĉiuj konfirmis, ke nur en lia lando oni konas la

veran Dion kaj oni scias, kiel oni devas Lin adori. Ĉiuj disputis kaj kriis. Nur unu ĥino, kiu tie estis, religiano de Konfucio, sidis trankvile en angulo de la kafejo kaj ne partoprenis en la disputoj. Li trinkis teon, aŭskultis, kion oni parolis, sed mem li silentis. La turko, kiu rimarkis lin en la mezo de la disputado, turnis sin al li kaj diris:

“Subtenu min almenaŭ vi, bona ĥino. Vi silentas, sed vi povus diri ion al mia bono. Mi scias, ke ĉe vi en Ĥinujo estas nun enkondukataj diversaj religioj. Viaj komercistoj ofte diradis al mi, ke viaj ĥinoj el ĉiuj religioj kalkulas la mahometan la plej bona kaj volonte ĝin akceptas. Subtenu do miajn vortojn kaj diru, kion vi pensas pri la vera Dio kaj pri Lia profeto.”

“Jes, jes, diru, kion vi pensas,” turnis sin al li ankaŭ la aliaj.

La ĥino, sekvanto de Konfucio, fermis la okulojn, ekmeditis kaj poste, malfermite la okulojn, eletendis la manojn el la larĝaj manikoj de sia vesto, kunmetis ilin sur la brusto kaj ekparolis per mallaŭta kaj trankvila voĉo.

“Sinjoroj,” li diris, “ŝajnas al mi, ke la memamo de la homoj pli ol ĉio alia malhelpas al ilia konsenteĉo en la afero de religio. Se vi volos min aŭskulti, mi klarigos tion ĉi al vi per ekzemplo.

Mi elveturis el Ĥinujo Suraton sur angla vaporŝipo, kiu ĉirkaŭveturis la tutan mondon. En la vojo ni haltis apud la orienta bordo de la insulo Sumatro, por preni akvon. En tagmezo ni eliris sur la teron kaj sidiĝis sur la bordo de la maro en la ombro de kokosaj palmoj, ne malproksime de unu vilaĝo de la insulanoj. Ni sidis kelke da homoj el diversaj landoj.

Dum ni sidis, al ni alvenis blindulo. Tiu ĉi homo blindiĝis, kiel ni poste eksciis, de tio, ke li tro longe kaj obstine rigardadis la sunon, ĉar li volis ekkompreni, kio estas la suno. Li volis tion ĉi ekscii, por ekposedi la lumon de la suno.

Longe li penadis, faradis uzon el ĉiuj sciencoj, li volis kapti kelke da radioj de la suno, kapti ĝin kaj fermi en botelon. Longe li penadis kaj ĉiam rigardadis la sunon kaj nenion povis fari, sed malsaniĝis al li la okuloj kaj li blindiĝis. Tiam li diris al si: “La lumo de la suno ne estas fluidaĵo, ĉar se ĝi estus fluidaĵo, oni povus transverŝadi fluidaĵo ĝin kaj ĝi ŝanceliĝadus de la vento kiel akvo. La suna lumo ankaŭ ne estas fajro, ĉar se ĝi estus fajro, ĝi estingiĝus en akvo. La lumo ankaŭ tie estas spirito, ĉar oni povas ĝin vidi, kaj ankaŭ ne korpo, ĉar oni ne povas ĝin movi. Kaj ĉar la lumo de la suno estas nek fluidaĵo, nek firmaĵo, nek spirito, nek korpo, sekve la lumo de la suno estas — nenio.”

Tiel li decidis, kaj samtempe de tio, ke li ĉiam rigardadis la sunon kaj ĉiam pensadis pri ĝi, li perdis tiel la vidadon, kiel ankaŭ la prudenton. Kaj kiam li fariĝis tute blinda, tiam li jam plene certiĝis, ke la suno ne ekzistas.

Kun tiu ĉi blindulo alvenis ankaŭ lia sklavo. Li sidigis sian sinjoron en la ombron de kokosa arbo, levis de la tero kokosan frukton kaj komencis fari el ĝi noktan lampeton. Li faris meĉon el kokosa fibro, elpemis el la frukto oleon en la ŝelon kaj trempis en ĝin la meĉon.

Dum la sklavo faradis sian lampeton, la blindulo, ekĝeminte, diris al li:

“Nu, kiel, sklavo? Ĉu veron mi al vi diris, ke la suno ne ekzistas? Vi vidas, kiel mallume estas. Kaj oni diras, ke la suno . . . Kaj kio do estas la suno?”

“He, mi ne scias, kio estas suno”, diris la sklavo. “Ĝi min tute ne interesas. Sed lumon mi scias. Jen mi faris lampeton, kaj al mi estos lume, kaj ankaŭ al vi mi povas fari servon kaj ĉion trovi en mia tendo.”

Tie ĉi ankaŭ sidis lamulo kun lambastono. Li tion ĉi aŭdis kaj ekridis.

“Oni vidas, ke vi estas blinda de naskiĝo,” li diris al la blindulo, “kiam vi ne scias, kio estas la suno. Mi diros al vi, kio ĝi estas: la suno estas fajra globo, kaj tiu ĉi globo ĉiun tagon eliras el la maro kaj ĉiun vesperon kuŝiĝas en la montoj de nia insulo; tion ĉi ni ĉiuj vidas, kaj vi ankaŭ vidus, se vi ne estus blinda.”

Fiŝisto, kiu tie ankaŭ sidis, aŭdis tiujn ĉi vortojn kaj diris al la lamulo:

“Oni tuj vidas, ke vi nenie estis ekster via insulo. Se vi ne estus lama kaj se vi estus iom veturinta sur la maro, vi sciis, ke la suno kuŝiĝas ne en la montoj de nia insulo, sed kiel ĝi eliras el la maro, tiel ĝi vespere returne ankaŭ mallevi-ĝas en la maron. Mi diras ĝuste, ĉar mi ĉiun tagon vidas tion ĉi per miaj propraj okuloj.” Aŭdis tion ĉi hindo.

“Mi miras,” li diris, “kiel prudenta homo povas paroli tiajn malsagaĵojn. Ĉu estas eble, ke fajra globo sin mallevu en akvon kaj ne estingiĝu! La suno tute ne estas fajra globo, sed la suno estas Dio. Tiu ĉi Dio estas nomata Deva. Tiu ĉi Dio veturas en kaleŝo sur la ĉielo ĉirkaŭ la ora monto Speruvo. Okazas, ke la malbonaj serpentoj Ragu kaj Ketu atakas Devon kaj englutas lin, kaj tiam fariĝas mallume. Sed niaj pastroj pregas pri tio, ke la Dio liberiĝu, kaj tiam ĝi liberiĝas. Nur tiaj malkleraj homoj, kiel vi, kiuj neniam veturis pli malproksimen ol ilia insulo, povas imagi, ke la suno lumas nur sur ilian insulon.”

Tiam ekparolis mastro de egipta ŝipo, kiu tie ankaŭ sin trovis:

(La resto sekvas en la numero de marto)

Einladung zur Mitgliederversammlung

Liebe Mitglieder, Freunde und Interessenten,
Wir laden Sie zu unserer Mitgliederversammlung 2014 am Donnerstag, **den 20. März 2014, 19.00 Uhr** ein. Das Protokoll der Mitgliederversammlung von 2012 wird von 18.30 Uhr an ausgelegt.

Karaj membroj, geamikoj kaj interesigantoj,
ni invitas vin al nia membrokunveno 2014 ĵaŭdon, **la 20an de marto 2014 je 19.00 h.** Vi povas legi la protokolon de la lastjara membrokunveno ekde 18.30 h.

Donnerstag, den 20. 03. 2014 um

19 Uhr

Mitgliederversammlung

Tagesordnung

- 01 Begrüßung und Feststellung der Beschlussfähigkeit
02. Findung eines Protokollanten
03. Annahme der Tagesordnung
04. Genehmigung des Protokolls der letzten Mitgliederversammlung
05. Tätigkeitsbericht der ersten Vorsitzenden
06. Finanzbericht des Rechnungsführers
07. Bericht der Beisitzerin Gisela Stoessel über die Bücherei
08. Bericht der Kassenprüfer
09. Diskussion über die Berichte
10. Entlastung des Vorstandes
- 11 Wahl des Vorstandes
 - 11a Wahl von zwei Wahlführern
 - 11b Wahl eines neuen Vorstandes
12. Wahl eines neuen Kassenprüfers
13. Vorträge (Wir bitten um Vorschläge für Vorträge und Sprachrunden)
- 14 Ausflug (Wir erwarten Vorschläge über Ort und Zeit)
15. Sommerfest
16. Anträge
17. Verschiedenes

Anträge der Mitglieder bitte bis zum 5. März an die Vorsitzende Katarina Eckstädt schicken. Die Post- und Internetadresse können sie auf der ersten Seite dieses EI finden. Wir bitten die Mitglieder, zahlreich an der Mitgliederversammlung teilzunehmen. Es ist wichtig, über unsere Arbeit zu diskutieren, unsere Abende zu gestalten.

Nicht vergessen!

Zur Mitgliederversammlung kommen